

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

1 marca

Nr. 6

Rok 1932.

Cena numeru pojedynczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 55 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu”, należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. 12.12.29.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

T R E Ś Ć:

USTAWA:

Poz.: 97 — z dnia 21 stycznia 1932 r. zmieniająca niektóre przepisy postępowania karnego 58

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

Poz.: 98 — z dnia 8 lutego 1932 r. o uzupełnieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1931 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów 58

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz.: 99 — z dnia 16 stycznia 1932 r. o obliczaniu i poborze podatku od energii elektrycznej 58

100 — z dnia 8 stycznia 1932r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Robót Publicznych o zmianie instrukcji Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1925 r., wydanej w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Robót Publicznych, o sprzedaży znajdujących się pod zarządem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych względnie Ministerstwa Robót Publicznych nieruchomości państwowych, objętych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży niektórych nieruchomości majątków państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1076) 58

101 — z dnia 6 lutego 1932 r. w sprawie przesunięcia na rok 1932 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym 59

102 — z dnia 9 lutego 1932 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opodatkowaniu cukru 59

103 — z dnia 10 lutego 1932 r. o uzupełnieniu i zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1929 r. o ustaleniu trybu i sposobu konwersji listów zastawnych b. rosyjskich banków ziemskich: Kijowskiego, Moskiewskiego, Petersbursko-Tulskiego i Połtawskiego oraz obligacji b. Żytomierskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego 59

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI:

Poz.: 104 — z dnia 15 grudnia 1931 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o rozciągnięciu na kodeinę systemu certyfikatów przywozu lub wywozu 59

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz.: 105 — z dnia 9 lutego 1932 r. L. D. IV. 3236/3/32 w sprawie odprawy celnej bez cła druków reklamowych 59

106 — z dnia 16 lutego 1932 r. L. D. VI. 2079/K/32 w sprawie wykładni ustawy przeciwalkoholowej 60

107 — z dnia 19 lutego 1932 r. L. D. VI. 1313/2/32 w sprawie spisów wywozowych na wagonowe przesyłki piwa 61

KOMUNIKATY URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

Poz.: 108 — z dnia 3 lutego 1932 r. zawierający wykaz wylosowanych do amortyzacji obligacji Serji I 10% Pożyczki Kolejowej 1924 r. w dniu 1 lutego 1932 roku 61

109 — z dnia 3 lutego 1932 r. zawierający numery obligacji 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 lutego 1932 r. 62

OKÓLNIKI ZEWNĘTRZNE DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO:

- Poz. 110 — z dnia 4 lutego 1932 r. Nr. 4/II w sprawie zwolnienia od obowiązku dostawy w kamp. 1931/32 części kontyngentu zakupu 62
- 111 — z dnia 6 lutego 1932 r. Nr. 5/II w sprawie sprostowania okólnika zewn. Nr. 23/II z dnia 9 listopada 1931 r. 63

WYKŁADNIA USTAWY O OPLATACH STEMPLOWYCH:

- Poz.: 112 — Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu 64

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z Ministerstwa Skarbu
Z Banku Polskiego.
Komunikat.

OGŁOSZENIA.

97.

U S T A W A

z dnia 21 stycznia 1932 r.

zmieniająca niektóre przepisy postępowania
karnego,

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 13.II. 1932 r. Nr. 10,
poz. 60).

98.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1932 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 21 grudnia 1931 r. w sprawie zakazu przy-
wozu niektórych towarów,

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 11.II. 1932 r. Nr. 9,
poz. 57).

99.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1932 r.

o obliczaniu i poborze podatku od energii elek-
trycznej.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 11.II. 1932 r. Nr. 9,
poz. 58).

100.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa
i Ministrem Robót Publicznych o zmianie in-
strukcji Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1925 r.,
wydanej w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa
i Dóbr Państwowych i Ministrem Robót Publicz-
nych, o sprzedaży znajdujących się pod zarzą-
dem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwo-
wych, względnie Ministerstwa Robót Publicz-
nych, nieruchomości państwowych objętych roz-
porządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży niektórych
nieruchomych majątków państwowych (Dz. U.
R. P. Nr. 118 poz. 1076).

Na podstawie § 5 rozporządzenia Prezyden-
ta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r.
o sprzedaży niektórych nieruchomości państwo-
wych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1076)
zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustalone w przedostatnim ustępie czę-
ści ogólnej „Instrukcji Ministra Skarbu z dnia
16 lipca 1925 r., wydanej w porozumieniu z Mi-
nistrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Mini-
strem Robót Publicznych, o sprzedaży znajdują-
cych się pod zarządem Ministerstwa Rolnictwa
i Dóbr Państwowych, względnie Ministerstwa Ro-
bót Publicznych, nieruchomości państwowych,
objętych rozporządzeniem Prezydenta Rze-
czypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży
niektórych nieruchomości majątków państwo-
wych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1076)“ („Moni-
tor Polski“ Nr. 190, poz. 837) oprocentowanie
odroczonej części ceny kupna nieruchomości pań-
stwowych, objętych powyższem rozporządzeniem,
w wysokości 1% miesięcznie zostaje obniżone do
wysokości 8% w stosunku rocznym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *Półczyński.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Norwid Neugebauer.*

(Monitor Polski z dn. 15.II. 1932 r. Nr. 36, poz. 40).

101.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 lutego 1932 r.

w sprawie przesunięcia na rok 1932 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 19.II. 1932 r. Nr. 12, poz. 75).

102.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 lutego 1932 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opodatkowaniu cukru.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 19.II. 1932 r. Nr. 12, poz. 76).

103.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1932 r.

o uzupełnieniu i zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1929 r. o ustaleniu trybu i sposobu konwersji listów zastawnych b. rosyjskich banków ziemskich: Kijowskiego, Moskiewskiego, Petersbursko-Tulskiego i Połtawskiego oraz obligacji b. Żytomierskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 19.II. 1932 r. Nr. 12, poz. 77).

104.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WNEĘTRZNYCH I MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 grudnia 1931 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu o rozciągnięciu na kodeinę systemu certyfikatów przywozu lub wywozu.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 19.II. 1932 r. Nr. 12, poz. 72).

105.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 lutego 1932 r.

L. D. IV. 3236/3/32

w sprawie odprawy celnej bez cła druków reklamowych.

Do

wszystkich Dyrekcji Cel, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Cel w Gdańsku.

W Nr. 84 Dziennika Ustaw z 1931 r. zostało ogłoszone pod poz. 661 rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 31 sierpnia, zmieniające brzmienie pozycji 178 taryfy celnej, ustalone rozporządzeniem z dnia 12 lutego 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 304).

Zgodnie z uwagą do punktu 9 zmienionej pozycji 178, reklamowe: książki, broszury, cenniki, katalogi, prospekty i plakaty firm zagranicznych, jak również wszelkie druki, dotyczące zagranicznej propagandy turystycznej, mogą być przywożone z zagranicy bez cła na podstawie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

W związku z tem upoważnia się urzędy celne do zwalniania od cła we własnym zakresie druków reklamowych, nadsyłanych z zagranicy w pocztowych przesyłkach bez towaru, jak też dołączanych do wszelkich przesyłek towarowych a reklamujących zawarty w tych przesyłkach towar, mianowicie: broszur, cenników, katalogów, prospektów i plakat, jedno- lub wielobarwnych, broszurowanych lub oprawnych, jeśli ilość tych druków nie przekracza 5 egzemplarzy na każdego odbiorcę, przyczem przesyłki takie nie są częste i nie zdradzają tendencji odbiorców sprowadzania w ten sposób większej partji druków, i jeśli druki wymienione przeznaczone są do użytku osób, dla których nadchodzą. Odsprzedaż zwolnionych od cła druków innym firmom lub osobom, jak też ich rozdawanie bezpłatne nie powinny mieć miejsca.

To samo upoważnienie odnosi się do druków, mających charakter propagandy turystycznej.

Pozatem druki, dotyczące zagranicznej propagandy turystycznej, mogą być odprowadzane bez cła przez urzędy celne we własnym zakresie w ilości nie przekraczającej 5 klg. wówczas, gdy nadchodzą pod adresem instytucji, powołanych do szerzenia propagandy turystycznej. Instytucjami takimi są: 1) Polski Touring Klub, 2) Automobilklub Polski, 3) Aeroklub R. P., 4) Polskie Biuro Podróży „Orbis” i 5) Wagons-Lits-Cook (Międzynarodowe Tow. Wagonów Sympialnych).

Przesyłki z drukami, nie odpowiadające przytoczonym wyżej warunkom, mogą być zwalniane od cła tylko za każdorazowym pozwoleniem Ministerstwa Skarbu na podstawie podań, wnoszonych każdorazowo przez osoby zainteresowane.

Zaznacza się, iż wyjaśnienie w tej sprawie do poz. 178 taryfy celnej, punkt 3, ogłoszone w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lutego 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 304), straciło moc obowiązującą, jako oparte na dawnym brzmieniu tej pozycji.

Kierownik Departamentu:

(—) *W. Fabierkiewicz.*

(Monitor Polski z dn. 16 lutego 1932 r. Nr. 37, poz. 41).

106.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dn. 16 lutego 1932 r.

L. D. VI. 2079/K/32

w sprawie wykładni ustawy przeciwalkoholowej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości podaje do wiadomości i stosowania wykładnię niektórych postanowień ustawy przeciwalkoholowej z dnia 21/III. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423).

1) W myśl postanowień art. 2 ust. 1 ustawy ograniczenia z art. 3 dotyczące ilości miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych odnoszą się tylko do sprzedaży i podawania tych napojów w lokalach i miejscach publicznych, a więc nie są niemi objęte bufety ze sprzedażą tych napojów znajdujące się w lokalach zamkniętych, o ściśle ograniczonym dostępie, wyłącz-

nie dla członków, jak np. bufety klubowe, związkowe i t. p.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu zaleca Izdom Skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) ograniczać się przy wydawaniu tego rodzaju zezwoleń do wypadków zasługujących na szczególne uwzględnienie i nie nadawać tych zezwoleń klubom, które nie noszą charakteru ściśle zamkniętego grona członków.

2) Miejsca detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych wykonywane w restauracjach kolejowych I i II kl. i w kasynach wojskowych, jako niewyszczególnione w art. 3 ustawy przeciwalkoholowej, są temsamem włączone do ustalonej ogólnej liczby 20.000 miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych.

3) Art. 3 ustawy przeciwalkoholowej ma bezsprzecznie na myśli miejsca stałej sprzedaży napojów alkoholowych, t. j. takie, o których mowa w art. 76 — 78 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 219).

W razie zatem zachodzącej potrzeby uruchomienia detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w bufetach na zabawach publicznych, w czasie wystaw, wyścigów, przedstawień teatralnych lub cyrkowych i t. p. imprez mogą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) udzielać zezwoleń na jednorazowe bufety z prawem wyszynku napojów alkoholowych.

Osoby ubiegające się o taką sprzedaż napojów alkoholowych mają jednak przedstawić Izbie Skarbowej (Wydziałowi Skarbowemu) zaświadczenie władzy administracji ogólnej, iż ta nie podnosi zastrzeżeń w sprawie sprzedaży napojów alkoholowych w czasie danej imprezy.

Uprawniony do takiej sprzedaży napojów alkoholowych winien uiścić opłatę patentową w myśl przepisów p. 3 lit. B tabeli opłat patentowych, załączonej do art. 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym, które to przepisy, jako nieuchylone, mają nadal moc obowiązującą, a więc zezwalają na czasową sprzedaż napojów alkoholowych przy teatrach, cyrkach i t. d. za opłatą od doby.

4) Postanowienia art. 4 ust. c) nie przewidują żadnych wyjątków dla kasyn urzędniczych, mieszczących się w obrębie zabudowań fabrycznych, a zatem nie mogą być wydawane zezwolenia na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych w takich kasynach.

5) Wprowadzony w drodze powszechnego głosowania całkowity zakaz sprzedaży napojów alkoholowych na terenie danej gminy obejmuje także zakaz sprzedaży tych napojów w restauracjach i bufetach na stacjach kolejowych.

6) Nieprzeprowadzenie w terminie wyznaczonym w art. 25 ustawy przeciwalkoholowej rewizji i niepoddanie ponownemu głosowaniu w myśl postanowień art. 6 powołanej ustawy uchwał o całkowitym zakazie sprzedaży napojów alkoholowych, powziętych w swoim czasie na podstawie ustawy z r. 1920, powoduje ich wygaśnięcie.

Przepis bowiem art. 25 ustawy przeciwalkoholowej stanowi wyłom z zasady p. 10 art. 6 i zawiera wyraźny nakaz dla gmin poddania rewizji uchwał, zapadłych na mocy ustawy z dnia 23.IV. 1920 r., a to oczywiście celem powzięcia nowych uchwał zgodnych z przepisami art. 6 ustawy i §§ 16 — 27 rozporządzenia wykonawczego. Z zaniedbaniem tego nakazu należy związać, jako skutek, automatyczne wygaśnięcie mocy obowiązującej uchwał niezrewidowanych, w przeciwnym bowiem razie art. 25 ustawy pozbawiony byłby wszelkiej sankcji, gdyż niewykonanie jego nie miałoby żadnych skutków.

7) O przeprowadzonej w wykonaniu art. 25 rewizji odnośnych uchwał obowiązane są władze gminne zawiadomić właściwe władze skarbowe, w trybie przewidzianym w art. 6 ust. 6 ustawy i § 28 rozporządzenia wykonawczego.

W przeciwnym razie uważa się powzięte na podstawie dawnej ustawy przeciwalkoholowej uchwały o całkowitem zakazie sprzedaży napojów alkoholowych za wygasłe.

W miejscowościach zaś, w których na podstawie rewizji poprzednich uchwał całkowity zakaz sprzedaży napojów alkoholowych miałby nadal obowiązywać, nie może nastąpić przerwa w zakazie sprzedaży napojów alkoholowych.

8) Koncesje cofnięte wskutek wprowadzonego całkowitego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych uważa się za wygasłe.

W razie uchylenia zakazu sprzedaży władze skarbowe obsadzają wolne punkty (miejsca) według swobodnego uznania, przy zachowaniu ogólnie obowiązujących w tej mierze przepisów.

9) W wypadku połączenia dwóch lub więcej gmin, z których w jednej obowiązuje zakaz sprzedaży napojów alkoholowych, w drugiej zaś taki zakaz nie obowiązuje, powinna być powzięta ponowna uchwała w sprawie wprowadzenia zakazu na całym obszarze nowoutworzonej gminy.

10) Po myśli postanowień ust. a) § 33 rozporządzenia wykonawczego do ustawy przeciwalkoholowej do zakresu działania komisji do walki z alkoholizmem należy opinjowanie w sprawie umieszczania zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem w lokalach nieodpowiadających postanowieniom art. 5 ust. 1 ustawy przeciwalkoholowej.

11) Rozlokowanie miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w poszczególnych miastach i gminach wiejskich, a więc także przenoszenie zakładów detalicznej sprzedaży tychże napojów z jednego do drugiego lokalu w obrębie danego miasta lub gminy wiejskiej wymaga opinii powiatowych organów kolegjalnych względnie komisji do walki z alkoholizmem (§ 33 punkt b) rozporządzenia wykonawczego do ustawy przeciwalkoholowej).

12) Zakres działania delegatów komisji do walki z alkoholizmem (§ 33 ust. c) rozporządze-

nia wykonawczego) i ich stosunek do władz i organów skarbowych opiera się na dotychczasowych przepisach, które nie zostały zniesione.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Juljan Kulski.*

107.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1932 r.

L. D. VI. 1313/2/32

w sprawie spisów wywozowych na wagonowe przesyłki piwa.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z § 76 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 886) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że na każdą przesyłkę piwa, skierowaną z browaru do stacji kolejowej, względnie ładowaną do wagonu kolejowego podstawionego na bocznicy, znajdującą się na terenie browaru, ma być wypełniany spis wywozowy w dwóch egzemplarzach.

Przy wysyłce do załadowania na stacji kolejowej egzemplarz spisu wywozowego, towarzyszący przesyłce, ma być zwrócony do browaru po dokonaniu załadowania (zamknięciu i zaplombowaniu wagonów).

W wypadku natomiast ładowania przesyłki na bocznicy przedsiębiorstwa browaru obydwa wypełnione egzemplarze spisu pozostają w odnośnym zeszycie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Juljan Kulski.*

108.

K O M U N I K A T

Urzędu Długów Państwa z dnia 3 lutego 1932 r., zawierający wykaz wylosowanych do amortyzacji obligacji Serii I 10% Póżyczki Kolejowej 1924 r. w dniu 1 lutego 1932 r.

obligacje 100-frankowe

52001—53000	34001—35000	11001—12000
26001—27000	69001—70000	195001—196000
44001—45000	84001—85000	45001—46000
125001—126000	133001—134000	132001—133000
—	78001—79000	—

obligacje 50-frankowe

255001—256000 365001—366000 353001—354000
 283001—284000 201001—202000 246001—247000
 267001—268000 343001—344000 371001—372000
 397001—398000 200001—201000 323001—324000

obligacje 25-frankowe

515001—516000 436001—437000 697001—698000
 469001—470000 765001—766000 683001—684000
 413001—414000 628001—629000 568001—569000
 473001—474000 489001—490000 725001—726000
 442001—443000 619001—620000 483001—484000
 571001—572000 747001—748000 424001—425000
 431001—432000 573001—574000 626001—627000
 577001—578000 552001—553000 422001—423000
 553001—554000 — — — —

obligacje 10-frankowe

220001—221000 102001—103000 63001—64000
 591001—592000 525001—526000 678001—679000
 661001—662000 791001—792000 69001—70000
 691001—692000 745001—746000 420001—421000
 309001—310000 598001—599000 277001—278000
 404001—405000 30001—31000 876001—877000
 427001—428000 539001—540000 607001—608000
 351001—352000 445001—446000 799001—800000
 702001—703000 318001—319000 253001—254000
 665001—666000 359001—360000 249001—250000
 319001—320000 464001—465000 408001—409000
 870001—871000 982001—983000 575001—576000
 120001—121000 358001—359000 399001—400000
 23001—24000 406001—407000 434001—435000
 179001—180000 554001—555000 500001—501000
 206001—207000 7001—8000 603001—604000
 131001—132000 954001—955000 986001—987000
 364001—365000 984001—985000 262001—263000
 802001—803000 259001—260000 421001—422000
 477001—478000 945001—946000 340001—341000
 580001—581000 — — 668001—669000

Kierownik Urzędu Długów Państwa:
 (—) *Dr. Bielak.*

109.

K O M U N I K A T

Urzędu Długów Państwa z dnia 3 lutego 1932 r., zawierający numery obligacji 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 lutego 1932 r.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacji 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 lutego 1932 r.

250.000 zł.

297712

50.000 zł.

273164

10.000 zł.

029705	186064	638162	672618	628054
960071	254695	323356	753556	298984

1.000 zł.

073514	591130	040896	633757	066226
046119	959928	562653	039441	929443
259531	528313	132357	909272	510861
470533	019069	689006	263791	574226
178283	258823	925120	127819	301166
194904	875207	556973	599489	953638
366593	713910	783039	083382	819699
917773	711289	523143	313647	135184
269054	061895	645392	211778	465117
610163	610923	866372	040585	116928
656791	644278	299476	675473	403307
378488	275966	599988	883822	832652
468669	390639	789204	543504	208015
473978	451318	093334	141187	977917
037728	566133	140670	528052	985041
421591	020406	493154	714900	320787
669760	362118	882016	218305	056226
275085	990532	458181	864027	699304
097936	981450	520285	629990	563305
310184	890120	607762	865760	295359

Kierownik Urzędu Długów Państwa:
 (—) *Dr. Bielak.*

110.

OKÓLNIA ZEWNĘTRZNY DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

z dnia 4 lutego 1932 r.

Nr. 4/II

w sprawie zwolnienia od obowiązku dostawy
 w kamp. 1931/32 części kontyngentu zakupu.

Do

wszystkich gorzelń rolniczych, posiadających kontyngent zakupu w kampanji 1931/32.

Na podstawie reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia 5 stycznia r. b. L. D. VI. 3099/2/31 Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zawiadamia, że rygor art. 51 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26.III. 1927 o monopolu spirytusowym nie będzie stosowany w wypadku, przewidzianym pod literą a) tegoż ustępu art. 51, a mianowicie w wypadku niedostarczenia w kampanji bieżącej przez gorzelnię Panów części kontyngentu zakupu, z zastrzeżeniem jednak zachowania przepisów, przewidzianych §§ 79 ust. 2 i 131 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7.II. 1928 r.

Wobec powyższego, o ile Panowie nie wyprodukują całego kontyngentu zakupu kampanji bieżącej, winni Panowie bezzwłocznie, w celu uzyskania zwolnienia, nadesłać zawiadomienie do D. P. M. S. z podaniem ilości spirytusu, któ-

rego Panowie nie dostarczą na poczet przyznanego kontyngentu zakupu.

Dyrektor:
(—) *A. Krahelski.*

DYREKCJA PAŃSTWOWEGO
MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

L. dz. 496/II/AG/32.

Warszawa, dnia 5 lutego 1932 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych (Wydział IV) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

do wiadomości z zaznaczeniem, iż w miarę otrzymywania zawiadomień o niewykorzystaniu kontyngentu zakupu w kamp. 1931/32 D. P. M. S. będzie wysyłać do poszczególnych gorzelń odpowiednie zwolnienia, do Izb zaś Skarbowych wyśle w końcu kampanji wykazy zwolnień z podaniem nazw gorzelń i ilości, z jakiej każda gorzelnia została zwolniona.

Za Dyrektora:
(—) *S. Próżyński.*
Naczelnik Wydziału.

111.

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY

Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego

z dnia 6 lutego 1932r.

Nr. 5/II w sprawie sprostowania okólnika zewn.
Nr. 23/II z dnia 9 listopada 1931 r.

Do

Wszystkich rektyfikacyj samoistnych z którymi Dyrekcja P. M. S. zawarła nowe umowy rektyfikacyjne na rok 1931 i 1932.

Zarządzoną okólnikiem z dnia 9 listopada 1931 r. Nr. 23/II (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 33, poz. 469) zniżkę o 0,1 grosza ceny podstawowej, wchodzącej w skład opłaty rektyfikacyjnej za oczyszczanie spirytusu w rektyfikacjach samoistnych, należy stosować począwszy nie od dnia 1-go września 1931 r. lecz od dnia 1 października 1931 r.

Nadto dołączone do wyżej wymienionego okólnika obliczenie, z racji przesunięcia terminu zastosowania nowej opłaty rektyfikacyjnej i wskutek omyłki w temże obliczeniu, odnoszącem się do grupy opału, który to błąd nie wpłynął jednak na ostateczny rezultat — anuluje się i zastępuje się go załączonym obliczeniem stanowiącym uzupełnienie niniejszego okólnika i okólnika Nr. 23/II z dnia 9 listopada 1931 r.

Dyrektor:
(—) *A. Krahelski.*

Załącznik do poz. 111.

OBLICZENIE.

W myśl § 20 umów rektyfikacyjnych, zawartych na rok 1931, Dyrekcja P. M. S. poddała rewizji na dzień 1-szy października 1931 r. podstawową opłatę rektyfikacyjną, ustaloną w § 17 tychże umów.

Wyniki są następujące:

I. Robocizna.

Instytut Badania Konjunktur Gospodarczych i Cen („Konjunktura Gospodarcza”, zeszyt Nr. 8, sierpień 1931 r.) podaje wskaźnik nominalny płac robotniczych w wysokości 120,6, zaś w miesiącu maju r. 1930, czyli w okresie zawierania umów, wskaźnik ten wynosił 121,3 (§ 20 p. C umowy).

Różnica pomiędzy wskaźnikami wynosi 0,7, czyli 0,58%. Grupa robocizny stanowi, zgodnie z § 20 p. I umowy 36% podstawowej opłaty rektyfikacyjnej, co wynosi:

$$\frac{125 \times 36}{100} = 4,5 \text{ grosza.}$$

Wobec stwierdzonego zmniejszenia się kosztów robocizny o 0,58%, część wydatków rektyfikacji, zależnych od robocizny, wyniesie:

$$\frac{4,5 \times 0,58}{100} = 0,0261; 4,5 - 0,0261 = 4,4739 \text{ grosza.}$$

II. Opał.

W ostatnim Nr. Wiadomości Statystycznych, który notuje cenę węgla przed dniem 1 października 1931 r. t. j. zeszyt Nr. 26 z dnia 15 września 1931 r. podana jest cena węgla górnośląskiego grubego w wysokości zł. 36,86. Po potrąceniu 30%, cena węgla wyniesie zł. 25,802.

Obowiązująca w czasie zawarcia umowy taryfa przewozowa polskich normalnotorowych kolei państwowych dla przewozu węgla zmianie nie uległa zatem koszt przewozu 1 tonny węgla z zagłębia górnośląskiego do st. Warszawa — Główna wynosiła:

- a) w okresie zawierania umowy zł. 26,95 + zł. 17 = 43,95.
b) na dz. 1 października 1931 r. 25,802 + zł. 17 = zł. 42,802.

Różnica w cenie wynosi zł. 1.148 czyli 2,61%.

Ponieważ grupa opału przyjęta została w umowie (§ 20 p. I) w wysokości 23% opłaty rektyfikacyjnej (podstawowa opłata 12,5 grosza), przeto grupa opału wyniesie:

$$\frac{12,5 \times 23}{100} = 2,88 \text{ grosza.}$$

Wobec stwierdzonego zmniejszenia się ceny węgla o 2,61%, część wydatków rektyfikacji, zależnych od kosztu opału, wyniesie:

$$\frac{2,88 \times 2,61}{100} = 0,0752; 2,88 - 0,0752 = 2,8048 \text{ grosza.}$$

III. Podatki.

Od maja 1930 r. cena świadectwa przemysłowego zmianie nie uległa.

W umowach przyjęto, że grupa podatków wynosi 3% (§ 20 p. I), zatem:

$$\frac{12,5 \times 3}{100} = 0,37 \text{ grosza.}$$

Wobec tego, że niezmienna część opłaty rektyfikacyjnej, zgodnie z § 20 p. I umowy, stanowi 38%, zatem grupa niezmienna wyniesie:

$$\frac{12,5 \times 38}{100} = 4,75 \text{ grosza.}$$

Podstawowa opłata rektyfikacyjna, zgodnie z powyższym obliczeniem, wyniesie:

I. Robocizna	36%	— 4.4739
II. Opał	23%	— 2.8048
III. Podatki	3%	— 0.3700
IV. Grupa niezmienna	38%	— 4.7500

Razem: 12.3987 gr.

Różnica pomiędzy opłatą, przyjętą w umowach (12,5 gr.) i opłatą stwierdzoną po przeprowadzeniu powyższej rewizji (12,3987) stanowi 0,1013 gr. Ostatnie trzy

cyfry, w myśl p. IV § 20 odrzuca się, stwierdzoną zaś stawkę zaokrągla się do 0,1 grosza.

Wobec powyższego, cena podstawowa wyniesie nie 12,5 gr., lecz 12,4 gr. od 1 litra 100° rektyfikatu I gatunku.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

112.

WYKŁADNIA

Ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, pz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

335. (art. 58). W związku z wykładnią Nr. 318, ogłoszoną w N-rze 26 Dziennika Urzędowego pod poz. 382, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 11 września 1931 r. L. Rej. 4637/29 orzekł, iż zasady, ustalone w wyroku z dnia 18 kwietnia 1931 r. L. Rej. 2033/28, a dotyczące się obszaru, stanowiącego kryterjum zastosowania stawki ulgowej w wysokości 1%, przewidzianej w zdaniu pierwszym ustępu trzeciego art. 58 u. o. s., mają zastosowanie w szczególności też do „gospodarstw wzorowych” (art. 60, ustępy 2 — 4 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1 z r. 1926).

Najwyższy Trybunał Administracyjny u motywował powyższą tezę w szczególności tem, że w myśl powołanego ustępu 2 art. 60 ustawy o wykonaniu reformy rolnej „gospodarstwo wzorowe” stanowi „wolny od parcelacji obszar”, że zatem do „gospodarstwa wzorowego” nie może mieć zastosowania powołany ustęp trzeci art. 58 u. o. s., — „który ma na myśli przejście własności „przy parcelacji”, to znaczy obszaru, podlegającego parcelacji”.

Najwyższy Trybunał Administracyjny zaznaczył też, że przy rozstrzyganiu kwestji wysokości opłaty stemplowej od sprzedaży „gospodarstwa wzorowego” nie ma zastosowania § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 390).

(L. D. V. 3832/6/32).

Z MINISTERSTWA SKARBU.

W ostatnich dniach rozesłany został ważny okólnik do wszystkich Izb Skarbowych, podpisany przez p. wiceministra Zawadzkiego, dotyczący sprawy t. zw. dochodzenia co do pochodzenia kapitałów lokowanych przez poszczególne osoby w nieruchomościach, nabywanych przy budowanych, względnie udzielanych innym osobom lub przedsiębiorstwom w charakterze pożyczek lub

udziałów. Do wiadomości Ministerstwa Skarbu doszło mianowicie, że niektóre władze skarbowe w wypadku stwierdzenia takich transakcyj, żądały wylegitymowania, skąd pochodzą sumy, użyte na powyższe cele, a w razie nieuzyskania dostatecznych wyjaśnień, uznawały niejednokrotnie całą sumę dokonanych transakcyj za dochód danej osoby, wymagających uiszczenia podatku dochodowego.

Wspomniany okólnik Ministerstwa Skarbu poleca władzom skarbowym zaniechać na przyszłość przeprowadzania wszelkich takich dochodzeń, które to dochodzenia, jak głosi tekst okólnika, w żadnym wypadku nie mogą służyć za podstawę do opodatkowania powyższych kapitałów.

Ministerstwo Skarbu wychodzi z założenia, że udowodnić w sposób niezbity pochodzenie posiadanych kapitałów jest bardzo często w praktyce niemożliwe, zniechęca społeczeństwo i w konsekwencji przyczyni się do zaniechania szeregu transakcyj.

Powyższy okólnik posiada niewątpliwie duże znaczenie dla życia gospodarczego, gdyż powinien przyczynić się do zaangażowania w nowych transakcjach ukrytych dotychczas kapitałów.

* * *

W dniu 16-ym b. m. wniesiony został do Sejmu projekt noweli do ustawy emerytalnej pracowników państwowych i zawodowych wojskowych.

W związku z tym projektem w dniu 15 b. m. do Ministerstwa Skarbu zgłosiła się delegacja Międzyzwiązkowego Komitetu Pracowników Państwowych. W zastępstwie P. Ministra Skarbu delegację przyjął P. Wiceminister St. Starzyński. Po przemówieniach pp. dr. M. Filipka, T. Domańskiego, J. Winnickiego i Chrościckiego, P. Wiceminister oświadczył, co następuje: „Kiedy ostatni raz przed paru miesiącami przyjmowałem delegację Międzyzwiązkowego Komitetu Prac. Państw. w sprawach emerytalnych, zaznaczyłem, że zagadnienie to w Polsce z punktu widzenia równowagi budżetowej jest bardzo aktualne. Przyczyną aktualności tego zagadnienia jest zbyt wielki w stosunku do innych obowiązków i potrzeb państwowych odsetek wydatków budżetowych, przeznaczonych na emerytury, renty inwalidzkie i świadczenia na rzecz bezrobotnych, jak również liberalny charakter obowiązujących u nas przepisów w tym zakresie.

Punktem wyjścia do wszelkich rozważań na ten temat musi być równowaga budżetu — jako postulat realizowany przez Rząd Marszałka Piłsudskiego od 1926 r., dzięki czemu Polska przetrwała dotychczas kryzys światowy lepiej od niektórych państw, nawet bogatszych, i który to postulat zgodnie z oświadczeniem Rządu musi być utrzymany nadal, aby Państwo nasze przetrwało przeżywany przez świat kryzys gospodarczy — bez względu na czas jego trwania.

Z przeprowadzonej w czasie obecnej debaty budżetowej analizy wydatków państwowych, panowie wiedzą, że 55,5% preliminowanych wydatków stanowią: 1) uposażenie czynności funkcjonariuszów państwowych 991 milj. zł. 2) emerytury (bez przedsiębiorstw Kolei, Poczty, Lasów) 149 milj. zł. 3) renty inwalidzkie 157 milj. zł. i 4) zasiłki dla bezrobotnych 60 milj. zł. Razem 1.357 milj. zł. Pozostałe wydatki państwowe dadzą się podzielić na 3 grupy: długi państwowe 276 milj. zł. obrona kraju 556 milj. zł. i wszystkie inne państwowe wydatki 258 milj. zł. Pozycje na długi państwowe i na obronę kraju są bezsporne i z niczyjej strony nie są kwestjonowane. Pozycja 258 milj. zł. na wszystkie potrzeby państwowe, poza wyżej wymienionymi i poza wydatkami personalnymi, jest tak małą, że o znaczniejszej redukcji jej mówić niepodobna. Nie znam dotychczas, bo ich nie otrzymałem, uwag związków urzędniczych do budżetu państwowego, które to uwagi reklamowała prasa. Znam natomiast nadesłane mi uwagi do budżetu Ministerstwa Skarbu — i nie znalazłem tam żadnych wskazań znaczniejszej redukcji.

Stwierdzając, że na wydatkach rzeczowych dalsze znaczniejsze redukcje nie są możliwe, lecz i nie zaniedbując żadnych najdrobniejszych oszczędności — i chcąc dostosować się do malejących w związku z kryzysem wpływów — Rząd musiał zwrócić obecnie uwagę na grupę wydatków osobowych.

Po zeszłorocznych redukcjach pensyj urzędniczych, szukając dalszych oszczędności na wydatkach uposażeniowych czynnych funkcjonariuszów — w drodze reorganizacji aparatu państwowego i jego zmniejszenia — należało zwrócić uwagę na przyczynę wysokości wydatków emerytalnych, inwalidzkich i t. p. oraz poddać zbadaniu przepisy, na mocy których wydatki te są dokonywane.

Zagadnienie emerytalne na przyszłość może być rozwiązane tylko w drodze utworzenia funduszu emerytalnego, którego projekt jest w opracowaniu i w krótkim czasie będzie gotów. Nie rozwiąże on jednak zagadnienia nadmiernego wzrostu corocznych świadczeń emerytalnych Państwa w stosunku do urzędników już zemerytowanych, względnie przechodzących na emeryturę w najbliższych latach, który to wzrost tylko w dziedzinie administracji, bez Kolei, wyraża się 25 milionami rocznie — na skutek dobrowolnego przyjęcia przez Państwo wypłaty emerytur za lata służby w państwach zaborczych, względnie pracy zawodowej przed wojną, oraz na skutek bardzo liberalnych przepisów naszej ustawy emerytalnej. Pragnąc utrzymać nadane już urzędnikom uprawnienia do otrzymania emerytury za przedwojenne lata pracy — Rząd jednak musiał poddać rewizji zasadnicze przepisy emerytalne.

Z tych względów, projekt noweli uchwalonej przez Radę Ministrów przewiduje przesunięcie minimalnego okresu służby, niezbędne-

go do wysługi emerytalnej, z 10 na 15 lat. Zaznaczam, że 10-letni okres był wysoce liberalnym przepisem, nieznanym w wielu bogatszych od Polski państwach. Ponieważ nowela z marca ub. r. przewidywała możliwość przekazywania wpłaconych składek emerytalnych Zakładowi Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i odnośne rozporządzenie wykonawcze niebawem będzie wydane, przeto funkcjonariusze państwowi w swych prawach emerytalnych nie będą narażeni na straty, a Skarb Państwa uwolniony zostanie od płacenia długoletnich emerytur ludziom, którzy w chwili zwolnienia znajdują się w wieku zbyt młodym — aby stać się emerytem, lub, aby im wiek przeszkodził w znalezieniu innej pracy. Uposażenie emerytalne za ten — przedłużony, minimalny okres wysługi pozostaje bez zmiany w wysokości 40%.

Drugą zasadą nowego projektu jest łamana progresja we wzroście uposażenia emerytalnego w związku z ilością wysłużonych lat. Okres od 15 do 25 lat wysługi emerytalnej doliczany będzie do emerytury, jak dotychczas po 2,4% za każdy rok służby, okres zaś od 25 do 35 roku służby po 2,8%. Jest to uzasadnione tem, że im kto dłużej pracuje — powinien być uprzywilejowany w stosunku do tego, kto pracował krócej. Przy dzisiejszym wzroście emerytury po 4% za każdy rok służby — w pierwszych 10 latach, a 2,4% w następnych — uprzywilejowani są ci, którzy krócej pracują.

Dalszą zmianą jest podwyżka opłat emerytalnych z 5 na 8%, t. j. do wysokości, która umożliwi tworzenie funduszu emerytalnego, gdyż dopiero przy 8% składce możliwym jest pokrycie wartości kapitałowej uprawnień emerytalnych osób mających z tych uprawnień korzystać, jak to jest w Zakładach Ubezpieczeń. W tej zresztą wysokości Skarb Państwa, w myśl zeszłorocznej noweli, będzie musiał przekazywać składki Zakładowi Ubezpieczeń. Jest to niewątpliwe obciążenie dzisiejszego budżetu funkcjonariusza państwowego, ale też i jedyna droga do rozwiązania problemu emerytalnego.

Czwartą zmianą jest określenie pełnej wysługi emerytalnej w wysokości równej faktycznemu uposażeniu funkcjonariusza państwowego w ostatnim roku służby. Ponieważ uposażenie to będzie mniejsze o opłatę emerytalną, słusznem jest, by pełna emerytura również była 92% nominalnego uposażenia. Nie jest uzasadnionem, by pełna wysługa emerytalna — dawała emerytowi uposażenie wyższe, aniżeli otrzymywał w czynnej służbie.

Jak zaznaczyłem wyżej, Rząd, nie chcąc odbierać przyznanych zasadniczo praw emerytalnych za przedwojenne lata służby w państwach zaborczych, jako praw nabytych, ogranicza się jedynie do zastosowania tych nowych zasad emerytalnych do emerytów. Nie byłoby bowiem słuszne, aby ciężar konieczności zmniejszenia wydatków na emerytury ponosić mieli tylko obecnie czynni funkcjonariusze pań-

stwowi, z wielkiem uprzywilejowaniem tych, którzy już zostali zemerytowani. W myśl zasady przytoczonej wyżej emeryci, którzy otrzymują uposażenia za 10 do 15 lat, nie będą pozbawieni emerytury, tylko zaopatrzenia ich ulegną odpowiedniemu zmniejszeniu.

Od zasady rewizji wysokości zaopatrzeń emerytalnych przewidziano nadto dwa wypadki: 1) dla wdów i sierot, których zaopatrzenie nie przewyższa 50 względnie 25 zł, co jest uzasadnione względami humanitarnymi oraz 2) dla emerytów b. państw zaborczych, którzy otrzymują na mocy istniejących ustaw tylko 75% uposażenia, a więc już mają je znacznie zmniejszone.

Ponieważ rewizja dotychczasowych emerytur wymaga dłuższego okresu pracy i nowela przewiduje wprowadzenie jej w życie z dn. 1 lipca 1933 roku, zaś urzędnicy dzisiaj czynni będą emerytowani na nowych zasadach od dnia wejścia w życie projektowanej noweli, a równowaga budżetowa wymaga natychmiastowego wydatniejszego zmniejszenia wydatku na emerytury, przeto poczynając od 1 maja r. b. aż do 1 lipca 1933 r. pobieraną będzie od zaopatrzeń emerytalnych 9% opłata, równa opłacie emerytalnej funkcjonariuszów czynnych. Wyjątek uczyniony jest dla wdów i sierot, których zaopatrzenia nie przekraczają 50 względnie 25 zł miesięcznie. Opłata ta obowiązywać będzie stale tylko w stosunku do emerytów zaborczych, których zaopatrzenia nie będą w drodze rewizji zmniejszane.

Poza wymienionemi zmianami oraz niektórymi nowemi, nowela wprowadza możliwość zaliczenia do wysługi emerytalnej funkcjonariuszów państwowych okresu czynnej działalności niepodległościowej oraz okresu kar w związku z tem odbytych a orzeczonych przez państwa zaborcze. Nieuwzględnienie w dotychczasowej ustawie tych okresów pracy lub odcierpianych kar przy całkowitem uwzględnieniu służby zaborczej wydaje się conajmniej nie zrozumiałe, jeśli nie wyraźnie krzywdzące w niepodległym Państwie Polskiem tych, którzy o tę niepodległość walczyli.

Projektowana nowela niewątpliwie nakłada na obecny i zemerytowany świat urzędniczy przy szczupłym jego budżecie nowe ciężary — ale skoro Rząd dla utrzymania równowagi budżetowej Państwa, a tem samem możliwości zaspokojenia wszystkich potrzeb państwowych a w tem i zobowiązań wobec czynnych i zemerytowanych funkcjonariuszów państwowych, zmuszony był poczynić szereg zarządzeń obciążających całe społeczeństwo — świat pracowniczy winien to przyjąć jako zrozumiałą i zgodną z jego interesem konieczność państwową.

Z BANKU POLSKIEGO.

Bilans Banku Polskiego za pierwszą dekadę lutego r. b. wykazuje zapas złota 602 milj. 293 tys. zł, t. j. o 1 milj. 806 tys. zł więcej, niż w poprzedniej dekadzie. Pieniądze i należności zagraniczne zaliczone do pokrycia zwiększyły się o 392 tys. zł do sumy 69 milj. 479 tys. zł, natomiast niezaliczone do pokrycia zmniejszyły się o 2 milj. 628 tys. zł do sumy 116 milj. 470 tys. zł. Portfel wekslowy wykazuje spadek o 25 milj. 420 tys. zł i wynosi 641 milj. 851 tys. zł; stan pożyczek zastawowych zmalał o 1 milj. 29 tys. zł do kwoty 120 milj. 483 tys. zł. Inne aktywa wynoszą kwotę 151 milj. 391 tys. zł, wykazując wzrost o 15 milj. 70 tys. zł.

W pasywach pozycja natychmiast płatnych zobowiązań zwiększyła się o 2 milj. 483 tys. zł. (235 milj. 28 tys. zł). Obieg biletów bankowych uległ zmniejszeniu o 40 milj. 627 tys. zł (1.111 milj. 535 tys. zł).

Stosunek procentowy pokrycia obiegu biletów i natychmiast płatnych zobowiązań Banku wyłącznie złotem wynosi 44.73 (14.73% ponad pokrycie statutowe), pokrycie kruszcowo-walutowe 49.89% (9.89% ponad pokrycie statutowe), wreszcie pokrycie złotem samego tylko obiegu biletów bankowych wynosi 54.19%.

Stopa dyskontowa Banku 7½%, lombardowa 8½%.

K O M U N I K A T

Nakładem Polskiej Agencji Telegraficznej wyszedł z druku Rocznik Polityczny i Gospodarczy na rok 1932.

Jest to wydawnictwo, którego brak żywo dawał się odczuwać w Polsce. Skupia ono na 850 stronach druku wszystkie informacje, jakich dotychczas szukać trzeba było bądź w poszczególnych specjalnych Almanachach lub podręcznikach, bądź w dziennikach ustaw, bądź wreszcie w poszczególnych instytucjach, co niejednokrotnie nastrocza liczne trudności. Rocznik P. A. T. wzorowany na najpoważniejszych tego rodzaju wydawnictwach zagranicznych zapełnia wielką lukę, jaka dawała się dotychczas odczuwać w życiu publicznem Polski Odrodzonej.